

Obrázky

z Vratislavic nad Nisou

MAREK ŘEHÁČEK

Ginzkeyova vila po první větší přestavbě, která změnila zejména její vnější fasádu. Zmizely litinové sloupy držící balkon a terasu a schodiště obklopilo pískovcové zábradlí s velkorysou balustrádou. Postupně byla předělávána i okolní zahrada tak, že celá scenerie působí jako pohled na romantický venkovský letohrádek, nikoliv na továrnickou vilu kousek od kouřící fabriky.

Archiv Václava Černého – kolorováno

Interiéry vily byly vybaveny přepychovým nábytkem, obrazy a pochopitelně – koberci. Zajímavé je, že na řadě snímků se objevují duchovní památky – madony, relikviáře i sochy světců. Julia Culp Ginzkeyová byla sice původem židovka, ale později konvertovala ke křesťanské víře a – zdá se – že se podobnými spirituálně silnými předměty významné umělecké hodnoty ráda obklopovala. Na posledním snímku je pohled na vilu od severu, kde byla zahrada spíše rustikálního stylu.
Archiv Severočeského muzea v Liberci

Po smrti Ignaze Ginzkeye si jeho nejstarší stejnojmenný syn postavil neorenesanční vilu na ostrohu výše za otcovským domem; mladší a ambicióznější Alfred si objednal na samém konci 19. století vybudování velkolepého zámečku ještě výše a dále od továrny. Jenže nejstarší následník zemřel roku 1895 a Alfred pak v roce 1911 a jediným vlastníkem kobercárny se tak stal nejmladší Willy. Zajímavé je, že se nepřestěhoval ani do jedné z novějších vil, možná proto, že nejhonosnější z nich – zámeček – patřila potomkům bratra Alfreda; možná proto, že žít v otcově starém domě mohlo mít pro jediného dědice kobercového impéria jaksi symbolický význam. Ve vile pak bydlel od roku 1890 se svojí první ženou – Rosou, dcerou libereckého továrníka Mrziny. Jeho druhá žena – Julia Culp – v sousedství továrny příliš ráda nežila a své romantické chvíle trávila v loveckém zámečku nad vodami Hamerského rybníka.

Letní chvíle u Ginzkeyovy vily, již po úpravě schodiště a balkonu a zahrady mezi domem a továrnou, kde vznikly vyšší záhony vyzdobené sochami pseudobarokních putti. Těžko říci, kdy přesně tato úprava proběhla, je možné ji dát třeba do souvislosti se svatbou Williho a Rosy roku 1890.

Archiv Severočeského muzea v Liberci

Jídelna a pánský salón v Ginzkeyově vile. Zatímco starší světlé a vzdušné prostory v přízemí byly vyzdobeny štukovými stropy patrně z dílny štukatéra Jana Dukáta z Jablonného v Podještědí, salony byly později vybaveny dřevěnými stropy a svým těžkým tmavým vybavením laděny spíše do stylu anglických sídel.

Archiv Severočeského muzea v Liberci